

[A. M. Hansen.]

Deri tror jeg, det ærede Medlem Hr. Vesterager vil give mig Ret.

Af andre Fag vil jeg gerne nævne Gymnastik, Idræt og Svømming. At disse Fag, hvor der er Mulighed for at indføre dem efter den nye Ordning, faar en mere fremskudt Plads i Undervisningen, anser jeg for et stort Gode. Angaaende Kravene om Idrætsplads og Gymnastiksal ønsker jeg at fremsætte nogle Bemærkninger. En Idrætsplads kan tilvejebringes uden store Vanskeligheder og uden uoverkommelige Udgifter. Denne bør saa vidt muligt anlægges i Nærheden af Skolen og bør ikke alene bruges af Skolebørnene, men ogsaa af Sognets Ungdom. Men her vil jeg gerne understrege Nødvendigheden af, at Ledelsen af Idrætsøvelserne og af, hvad der i det hele taget skal foregaa paa Pladsen, ogsaa uden for Skoletiden, bør overdrages til den af Skolens Lærere, som har de bedste Forudsætninger for denne Undervisning, saa at ogsaa Ungdommens Idrætsøvelser som Fodboldspil og anden Idræt kommer under forstaaende pædagogisk Ledelse. Ofte hører man fra Befolkningen Klager over alt dette Fodboldsparkeri, man taler om, at det virker forraaende paa Ungdommen. Jeg tror, at det, der mangler de fleste Steder, er Ledelse, og den Lærer, der her forstaaer sin Kunst, vil gennem Samværet paa Idrætspladsen kunne vedligeholde en Forbindelse med sine tidligere Elever til Gavn for Eleverne og til Glæde for ham selv.

Hvad angaar Gymnastikundervisningen, da er det et Gode, at denne vil blive lagt ind under den planmæssige Skoletid. Om dette Forhold vil jeg gerne sige, at jeg ikke tror, at Gymnastikundervisningen vil blive virkelig rational, hvor man ikke har en Gymnastiksal til Raadighed. Og en saadan er jo dyr at anskaffe for Kommunerne, selv om der efter Lovforslaget kan ydes Tilskud dertil fra Staten. Her ønsker jeg imidlertid at pege paa vore Forsamlingshuse. Vi har dem liggende i de allerfleste Kommuner. Nu ved jeg vel, at det maa indrømmes, at Forsamlingshusene mange Steder er i Forfald og i en saadan Tilstand, hvad Renlighed og Hygiejne angaar, at mange vil korse sig ved Tanken om at lave Skolegymnastik i disse. Men her mener jeg, at man for overkommelige Midler kunde faa disse Huse restaureret og gjort brugbare. Der mangler blot dette, at Kommunerne skal overtage disse Forsamlingshuse og dermed Ansvar for, hvad der foregaaer i dem. Man har i den senere Tid mange Steder taget Spørgsmaalet om vore For-

samlingshuses Anvendelse op til Drøftelse, og det er ikke milde Domme, der fældes over Brugen eller rettere Misbrugen af disse. Fejlen er utvivlsomt, at Forsamlingshusene i sin Tid er bygget paa Aktier eller Andele, og efter som Aarene er gaaet, er det nogle faa Stykker af disse Aktiehavere — de, der har levet længst —, der, om jeg saa maa sige, nu „hænger paa den“, og som skal have det til at løbe rundt økonomisk; derfor er det, at Forsamlingshusene fyldes med al den Halløj og Balfaldera. Se, her byder sig nu en Lejlighed for Kommunerne til at overtage disse Forsamlingshuse og for relativt smaa Midler omdanne dem til Gymnastiklokaler med Baderum, til Biblioteksstuer og Læsestuer og til Undervisningslokaler for det 8de Skoleaar. En saadan Reform vilde føre Forsamlingshusene tilbage til det, der oprindeligt var deres Formaal: at være et Led i Kommunens Oplysningsarbejde.

Her er naturligvis ikke Tiden til at gaa dybere ind paa dette, men jeg har lige villet fremsætte disse Bemærkninger, fordi dette Lovforslag jo har en økonomisk Side. Bekostningen ved at gennemføre dette Lovforslag kan man, navnlig i disse vanskelige Tider, ikke se bort fra. Derfor gælder det om at finde Udveje, saaledes at man kan faa saa meget af Reformen gennemført som muligt uden uoverkommelige økonomiske Ofre. Det er givet, at det vil koste en Del. Den stærkere Klassesdeling, den lavere Klassekvotient, den udvidede Undervisningstid vil kræve flere Lærerkrafter. Opførelse af nye Skolebygninger og Gymnastiklokaler, Anlæg af Idrætspladser, Anskaffelse af øgede Læremidler — alt dette betyder øgede Udgifter, og derfor mener jeg, der er Grund til at tage i Betragtning, at disse Udgifter jo dog først skal udredes i Løbet af en halv Snes Aar. Vi har ikke Lov til, fordi vi nu er i en økonomisk Nedgangsperiode, at forudsætte, at denne skal vedvare i al Fremtid, man har tværtimod Lov til at haabe paa lysere og bedre Tider. Jeg maa minde om, at den første store Folkeskolereform herhjemme blev til i 1814, der netop var en saadan Nedgangstid. Dernæst vil jeg sige, at de Udgifter, der anvendes til bedre Folkeoplysning, er i Ordets egentlige Forstand produktive Udgifter.

Det siges, at Tiderne er ikke til et saadant Lovforslags Gennemførelse, men heroverfor vil jeg fremhæve, at netop Nedgangen i Børneantallet gør, at der i Fremtiden vil finde store Besparelser Sted, og naar disse Besparelser bliver udnyttet